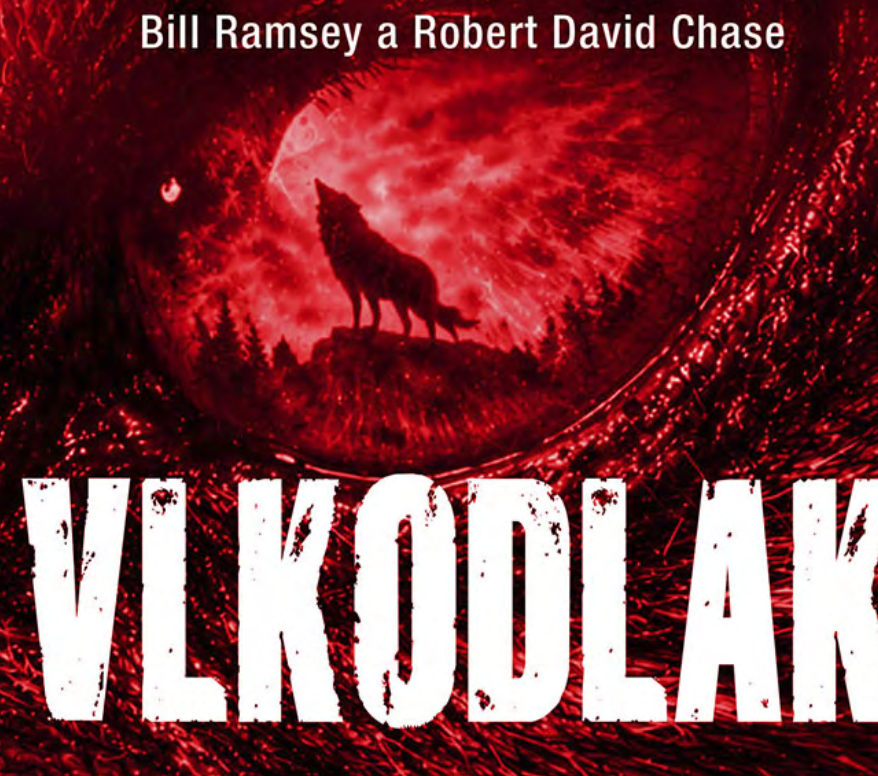

ED & LORRAINE WARRENOVI

Bill Ramsey a Robert David Chase

VLKODLAK

Pravdivá svědectví démonologů,
kteří vystupují v hororové sérii *V zajetí démonů*

xyz

Vlkodlak

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

Ed a Lorraine Warrenovi

Bill Ramsey a Robert David Chase

Vlkodlak – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**ED & LORRAINE
WARRENOVI**

Bill Ramsey a Robert David Chase

VLKODLAK

xyz

Copyright © 1991 by Ed Warren and Lorraine Warren and Bill Ramsey with Robert David Chase. This translation published by arrangement with Graymalkin Media, LLC.
Translation © Petr K. Tychtl, 2026
© Nakladatelství XYZ, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-7099-2
ISBN e-knihy 978-80-267-7100-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-7108-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-7109-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

OBSAH

Úvod.....	13
Část první:	17
Vyděšená zdravotní sestra	19
Těžká noc.....	23
Seznamte se	27
Mládí Billa Ramseyho.....	29
První rozhovor s Billem Ramseyem	35
Chlad v duši	39
Rozhovor s Billem Ramseyem.....	45
Děsivý incident	49
Vyprávění Abby Ramseyové	61
Bestie v kleci	63
Bestie na svobodě.....	65
Sám se sebou.....	77
Bill vzpomíná na pobyt v psychiatrické léčebně.....	81

Část druhá:	87
Lovci duchů	89
Londýn	95
Tvář v televizi	99
Neovladatelný	103
Vězení	107
Rozhovor s Abby Ramseyovou	111
Následky	115
Intermezzo: Vlkodlaci mezi námi	119
Mladá prostitutka	121
Vyděšený policista	129
Dlouhá temná noc	133
Rozhovor se seržantem Bradem Busbym	137
Cizinec v cizí zemi	141
 Část třetí:	 145
Záblesk na televizní obrazovce	147
Rozhovor s Abby Ramseyovou	153
První setkání	157
Londýn v mlze	161
Dobří přátelé	165
Z deníku Williama Davida Ramseyho	169
Krásná Amerika	173
Rozhovor s Edem a Lorraine Warrenovými	177
Cynický muž	181
První setkání	185
Noční běs	189
Znamení zla	193
V pekle	199

Osudové rozhodnutí.....	203
Exorcismus.....	207
Poté	211
 O autorech	 215

Novinové články Davida Alforda, které podrobně zachycují některé z událostí popsaných v této knize, byly při jejím psaní mimořádně cenným zdrojem. Autor mu tímto vyjadřuje své poděkování.

Robert David Chase

I muž, jenž má srdce čisté a večer modlí se k Bohu,
může se stát vlkem, když vlčí mor rozkveté
a podzimní měsíc jasně svítí.

Stará romská říkanka

UŽ VE STAROVĚKÉM ŘECKU se objevovali lidé, kteří věřili, že dokážou proměnit svou lidskou podobu ve zvířecí. O několik století později se v romské kultuře začal šířit názor, že takoví jedinci jsou prokletí a že se z nich stávají vrazi.

Zvláštní pozornost věnuje romská tradice proměně člověka ve vlka. Tento jev získal název *lykantropie*. Ačkoli většina lidí nevěří, že taková proměna může skutečně nastat, zápisky několika středověkých lékařů dokládají, že podobné změny některé jejich pacienty skutečně postihly.

Roku 1798 otrásl Francií mimořádně odporný a násilný případ. Dospívající chlapec Jean-Paul Grenier neměl žádné přátele, a proto většinu svého volného času trávil v lese mezi zvířaty. Tvrdil, že si vytvořil specifický jazyk, který mu umožňuje se svými novými společníky přímo mluvit – složitou soustavu bručení a sténání doprovázenou posunků.

S přibývajícím věkem se stále více vzdaloval lidské společnosti. Měl pouze otce, chudého dělníka, který však se synem netrávil

mnoho času. Jean-Paul nepatřil mezi zvlášť bystré chlapce, sotva by z něj vyrostl učenec, a se svými slabými společenskými schopnostmi rozhodně nepřipomínal myslitele, jaké francouzská společnost obdivuje. Nakonec většinu dní trávil v lese mezi zvířaty – především mezi vlky.

K vlkům cítil zvláštní náklonnost. Stejně jako on žili osaměle a stranou ostatních. Lidé je pronásledovali, lovci rádi prodávali jejich kožešiny. Jean-Paul prý s vlčí smečkou splynul natolik, že s ní sdílel i jeskynní úkryt a získal jejich lovecké dovednosti. Začal tehdy postupně ztrácet lidskou tvář a sám sebe vnímal jako vlka.

Nakonec se lidské podoby zřekl docela. Lidé, kteří ho znali, tvrdili, že začal chodit zvláštním šikmým krokem a že ho někdy ve tmě slyšeli výt způsobem, z něhož mrazilo v kostech. Kdyby však Jean-Paul Grenier své vlčí přátele pouze napodoboval, dnes bychom o něm nejspíš nic nevěděli. Podivínů a bláznů se rodí každý den nespočet.

Jenže Jean-Paul udělal ještě něco jiného. Stal se jedním z nejohavnějších a nejkrutějších vrahů, o jakých dějiny vyprávějí. Na svědomí měl děsivou sérii zločinů. Unášel kojence z kočárků, trhal je a požíral. Zbytky masa pak odnášel do lesa a dělil se o ně s vlky.

Naštěstí brzy došlo k jeho zatčení. Přiznal se k mnoha činům, které mu kladli za vinu. Trval však na tom, že mu pomáhal jeho otec. Jako důkaz uváděl nevlastní matku, která prý muže opustila poté, co viděla „jak zvrací zbytky psí tlapy a prsty dítěte“. Soud otce zprostil viny, ale Jean-Paula odsoudil k doživotnímu pobytu v klášteře. Tam se – jak se vyprávělo – jeho rysy stále více podobaly vlčím a postupně ztratil veškerý zájem o lidské činnosti. Ve věku dvaceti let zemřel, zavřený v malé cele.

Jean-Paul už dávno zmizel z tohoto světa. Fascinace proměnou člověka ve vlka však přetrvává dodnes. Kniha, kterou právě držíte v rukou, představuje pečlivě zdokumentované moderní svědectví o strašlivé kletbě lykantropie.

O lykantropii se většina z nás raději nebaví. Přesto stále zjevně existuje. Podle mnoha nezávislých policejních vyšetřovatelů je prostředkem k objasnění chování sériových vrahů. Lidé však raději na toto téma reagují nervózním úsměvem a pohrdavým gestem.

Při čtení této knihy však uvidíte, jak skutečná a děsivá lykantropie je. A jak může neúprosně ničit životy slušných lidí i těch, kteří je milují. Osud ústřední postavy této knihy, Williama Davida Ramseyho, vás zasáhne o to více, jakmile se dozvíte, jak klidným, pozorným a laskavým přítelem je ve chvílích, kdy nad ním kletba nevládne.

S tímto vědomím si přečtěte jeho neuvěřitelný životní příběh.

– Ed a Lorraine Warrenovi

PRVNÍ ČÁST

VYDĚŠENÁ ZDRAVOTNÍ SESTRA

V NOCI 5. PROSINCE 1983 v anglickém dělnickém městě Southend-on-Sea v hrabství Essex se zdravotní sestra na pohotovosti Helen Coxová chystala vyjít ven a zapálit si už toho dne třetí cigaretu. Uzavřela sama se sebou vnitřní dohodu. Jako zdravotnice dobře věděla, jak jsou cigarety škodlivé, jenže tato devětadvacetiletá žena s velmi psychicky náročnou prací si na nich vytvořila silnou závislost. Poslední tři měsíce proto dodržovala vlastní pravidlo: tři cigarety denně. Jednu ráno, jednu odpoledne a jednu večer – a postupně se pokusí dávku snižovat ještě víc, dokud nepřestane kouřit úplně. To znělo jako plán.

Krátce před desátou hodinou večer nastal čas na poslední cigaretu dne. Nemocnice měla přísný zákaz kouření v budově, takže pokaždé musela vyjít ven. Rychle kráčela chodbou k východu s úlevou, že si konečně může na chvíli oddechnout.

Toho večera připomínala pohotovost bojiště. Tři těžké autonehody, brutální domácí hádka, po níž zůstala zle zbitá hospodyně, a malý chlapec s tak vysokou horečkou, že lékaři očekávali trvalé

poškození mozku. Horečka klučinu trápila už dva dny, ale matka syna přivezla až dnes. Helen někdy toužila mít pravomoc posílat nezodpovědné rodiče rovnou do vězení. Způsob, jakým se chovali ke svým dětem, byl až trestný.

Situace se naštěstí konečně uklidnila. Návštěvní hodiny skončily a nemocnice se pomalu připravovala na noční režim. Světla pohasla. Sestry v praktických černých botách chodily od pokoje do pokoje s léky a injekcemi. Pacienti po složitějších zákrocích, dychtiví návratu domů ke svým blízkým, se těžce smířovali s tím, že stráví další noc na nemocničním lůžku. Ticho zavládlo dokonce i na pohotovosti. V čekárně zůstal poslední pacient – špinavý, ubohý narkoman trpící paranoidní představou, že ho poslední dávka otráвила. Jeden z mladých lékařů měl zkušenosti z oblasti psychiatrie, takže ho právě hledali, aby se s tímto případem vypořádal.

Helen zatím vyšla ven. Noc byla chladná a deštivá. Od moře se valila hustá mlha a obklopovala budovu nemocnice. Panovala téměř nulová viditelnost. Zvuky města, i v tuto hodinu obvykle ještě poměrně hlučné, zněly dnes podivně tlumeně a vzdáleně. Sestra si zapálila cigaretu. Jako vždy chutnala mnohem lépe, než si přála.

A v tu chvíli zaslechla kroky. Nejprve si nebyla jistá, co to vlastně slyší. Zvuk připomínal drsné škrábání. Pak jí došlo, že zvuk přichází z chodníku zahaleného mlhou přímo před ní. Po několika vteřinách pochopila, že jde patrně o kroky. Stála tam, vychutnávala si cigaretu, vdechovala studený vlhký vzduch, ale kroky ji znervózňovaly. Patřila k ženám, které nedokážou sledovat hororové filmy – až příliš ji děsily. A tyto kroky horor připomínaly.

Moderní vzdělaná mladá žena stála před vchodem do velké nemocnice plné lidí, a přesto cítila strach. Stačilo by zjistit, komu kroky patří, a nejspíš by se uklidnila. Z mlhy se však ozývaly pouze zvuky. Jejich původce zůstával schovaný v šedé cloně. Zvuk kroků se stále přibližoval. Otrásla se. Ohlédla se za sebe a přes skleněné dveře viděla, že nemocniční chodba zeje prázdnotou. Až na jejím konci zahlédla dvě sestry na recepci. Kroky zněly stále hlasitěji a doprovázelo je zvláštní skřípění – jakoby táhnutí něčeho po betonovém chodníku. Znovu se podívala do chodby. Před rokem někdo znásilnil zdravotní sestru na nedalekém parkovišti a nikdo její výkřiky neslyšel do té doby, než bylo pozdě. Napadlo ji, jestli někdo uslyší její křik, pokud bude potřebovat pomoc.

Z mlhy se konečně začala vynořovat postava. Nejprve ji považovala za muže. Pak ji však zarazilo shrbené držení těla a atypický způsob, jakým před sebou držel ruce, téměř jako by měl připravené drápy k útoku. Postava se zastavila. Silueta ve tmě zahalená mlhou. Už ji od ní dělilo sotva pár metrů. Srdce jí bušilo tak silně, až to slyšela v uších. Studený pot jí vyrazil v podpaží i na chodidlech.

„Haló,“ řekla.

Žádná odpověď.

„Haló.“

Přimhouřila oči a snažila se zaostřit pohled na bytost stojící před ní. Ta udělala krok vpřed. Helen se rozběhla. Všechny výcvik i rozum jí říkal, ať zůstane stát, jenže to nedokázala. Strach byl silnější. Prudce otevřela dveře a vběhla do budovy. Ohlédla se až v polovině dlouhé prázdné chodby. Nikdo za ní nešel.

Právě když se chystala odbočit k pohotovosti, narazila přímo do jiné sestry – Carol Peelerové.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Peelerová, když uviděla, jak otřeseně její kolegyně vypadá.

„Ano... v pořádku,“ dostala ze sebe Helen. V první chvíli ji napadlo, že by jí mohla říct o těch podivných krocích a zvláštní postavě v mlze. Pak si to ale rozmyslela. Její pověst by utrpěla, kdyby přiznala, jak moc se venku vyděsila. Sestry si zakládají na racionalitě a praktičnosti a ty nepřipouštějí historky o strašidlech.

„Opravdu?“ zeptala se Peelerová.

„Opravdu,“ odpověděla sestra s nuceným úsměvem. „Radši se vrátím do práce.“

Rychle odešla, spokojená, že unikla jejímu zkoumavému pohledu. V koupelně si opláchla obličej, pokusila se vypláchnout z úst pach kouře a dlouhými obratnými prsty si upravila zrzavé vlasy. Když se vrátila na pohotovost, zjistila, že k paranoidnímu narkomanovi přibyl další pacient – statný muž s rozbitým nosem a zraněním způsobeným pravděpodobně nějakou rvačkou v hospodě. Až na tu podivnou bytost, kterou zahlédla v mlze, šlo o docela obyčejnou večerní víkendovou službu na pohotovosti. Helen se okamžitě pustila do práce a snažila se zapomenout na bizarní postavu i nezvyklé zvuky, které ještě před chvílí zaslechla vycházet z mlhy a tmy.